

Пратила го тя, защото
 Въ умѣтъ ѝ нѣщо шептѣло:
 Василъ простъ да не остане!
 Свещеникъ добъръ, зографинъ,¹⁾
 Или учителъ да стане.
 И училъ той и изучилъ,
 Що могло да се изучи
 Въ онѣзи пусти години,
 Когато училищата
 Килии тъмни сж били.
 Най-първо училъ въ Карлово,
 По-послѣ — въ Стара-Загора;
 И пакъ се върнѣлъ обратно,
 Та го вуйка му задячилъ,
 Вуйка му — архимандрита.
 Но туй по воля не било
 На младий левентъ Василя:
 Той прѣдъ теглата народни
 Не искалъ чърно да носи
 И милостиня да проси.
 Затуй се скоро раздячилъ
 И тръгнѣлъ като апостолъ
 По градоветъ да ходи:
 Голѣмо, мало да буди,
 Да станѣтъ и да въстанѣтъ,
 Земята да си отнемѣтъ
 Отъ тѣзи турци нефелни.
 Василъ най много обичалъ
 Да пѣе пѣсни юнашки,
 Да фърля камѣкъ далеко,
 Да скача, катъ левъ нобийски, —
 За туй го Левски нарекли.

1) Заграфинъ се нарича, който рисува икони.